

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **nezl. I. Ď.**, zastoupen zákonným zástupcem Y. D., žalobce zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2008, č. j. 56 Az 38/2008 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Pěvy Skýbové **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů do právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 6. 2008, č. j. 56 Az 38/2008 – 24, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 2. 2008, č. j. OAM-113/VL-01-ZA07-2007, kterým stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž současně namítal nesprávnou interpretaci ustanovení § 2 odst. 7 ve spojení s § 12 zákona o azylu a současně označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli

byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1/ Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2/ Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. 3/ Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. 4/ Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost, či spíše absence některého z důvodů nepřipustnosti, kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li však stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, a ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah

svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně interpretoval ust. § 2 odst. 7 ve spojení s ust. § 12 zákona o azylu, neboť jeho zákonný zástupce byl v Kazachstánu pronásledován a diskriminován pro své náboženské vyznání, tudíž splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a v návaznosti na tuto skutečnost měla být udělena mezinárodní ochrana i stěžovateli. Otázkou, zda stěžovatel může odvozovat důvody pro udělení azylu od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jeho otcem, se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005 – 63, a v rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80. Podle již Nejvyšším správním soudem vyjádřeného názoru ustanovení § 12 zákona o azylu nemůže nikdy působit zprostředkovaně, nýbrž se vždy vztahuje k osobní situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se tedy pro sebe nemůže s úspěchem domáhat užití ust. § 12 zákona o azylu, jehož podmínky zjevně nespĺňuje. Zákon o azylu s takovým rozšiřováním azylových důvodů i na rodinné příslušníky počítá, ovšem jen v případě hodném zvláštního zřetele, v ust. § 13 u těch žadatelů, jejichž manželovi, dítěti mladšímu 18 let nebo u svobodných žadatelů mladších 18 let rodičům, byla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Rodičům stěžovatele však mezinárodní ochrana udělena nebyla, a proto by stěžovatel nemohl být v současné době úspěšný ani podle ust. § 13 zákona o azylu.

Stěžovatel dále namítal, že ministerstvo, i krajský soud, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, a z vyjádření zákonného zástupce stěžovatele nijak nevyplývalo, že by skutečně jeho náboženská víra představovala pro veřejný pořádek Kazašské republiky jakékoliv nebezpečí, když zákonný zástupce stěžovatele a jeho souvěrci pouze nebyli řádně zaregistrováni jako náboženské uskupení. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, v němž bylo vysloveno, že zákonný požadavek registrace náboženské skupiny v zemi původu, k níž patří žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany, nepředstavuje sama o sobě porušování lidských práv, resp. není pronásledováním z náboženských důvodů.

Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel namítal, že nebyl krajským soudem poučen o možnosti navrhnout nařízení jednání ve věci a krajský soud tak o jeho žalobě rozhodl bez nařízení jednání, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 51 s. ř. s. Tato stížní námitka je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná, neboť součástí soudního spisu (čl. 19) je výzva krajského soudu ze dne 9. 5. 2008 adresovaná zákonnému zástupci stěžovatele, aby se vyjádřil, zda souhlasí, aby o žalobě bylo rozhodnuto bez jednání s poučením, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas. Tato výzva byla doručena zákonnému zástupci stěžovatele dne 19. 5. 2008. Ze soudního spisu dále nevyplývá, že by zákonný zástupce stěžovatele na tuto výzvu reagoval. Pokud tedy krajský soud rozhodl o žalobě stěžovatele bez jednání, postupoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky), náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a daň z přidané hodnoty ve výši 456 Kč (§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů), celkem tedy 2856 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu